

ἀλλὰ μόνον ποιμένες, οἵτινες βόσκοντες τὰ ἐ-
αυτῶν κτήνη κατοικοῦσιν ἐν σπηλαίοις καὶ ἐν
ἀγροτικοῖς οἰκίσκοις.

Περαιόντες τὴν παροῦσαν περιγραφὴν προσ-
τιθέμεθα, ὅτι ἐνταῦθα εὐδοκιμεῖ μάλιστα ἡ με-
λίσσοκομία διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀνθέων
τῶν θάμνων θύμου, θύμβρας, κουνούκλας (*)
ἐρείκης, ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀνθέων τῶν ἀγριελαιῶν
καὶ διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν καταστρε-
πτικῶν τῶν μελισσῶν σφηκῶν.

Τοσαῦτα ἐξ αὐτοψίας περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ
νῦν καταστάσεως τῆς νήσου Ἑλλάδος, τὰ νῦν
Μακρονήσου, ἐν ἧ ἡ διαμείνοντες ποιμένες Κεῖ-
οι ἀπολαύουσιν ἄκρας ὑγείας διὰ τὸ εὐκράδες
κλίμα, καὶ ὅπου ἠδύναντο ἀνέτως νὰ διατρί-
βωσι δισχιλίοι ἔνοικοι ἀσχολούμενοι εἰς τὴν
γεωργίαν, ἀμπελοφυτεῖαν καὶ δενδροφυτεῖαν.

* Ἐν Λευκάδι κατὰ Ἰανουάριον 1884.

N. ΠΕΤΡΗΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Φραγκλῖνος ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, ὁ
ἐφευρέτης τοῦ ἀλεξικεραυνίου, καὶ εἰς τῶν
ἐνδοξότατα ἀγωνισθέντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευ-
θερώσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς
ἐξουσίας τῆς Ἀγγλίας. Ὁ διάσημος Γάλλος
Turgot θέλων νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν μέγαν Ἀ-
μερικανὸν ἐπὶ τούτοις ἐποίησε τὸν ἐπόμενον
λατινικὸν στίχον ἵνα γραφῆ ὑπὸ τὴν προ-
τομήν του:

Eripuit coelo fulmen sceptrumque tyrannis

τουτέστιν

Ἀφῆρασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνόν, τὸ σκῆπ-
τρον ἀπὸ τῶν τυράννων.

Τὸν στίχον τοῦτον ὁ Turgot ἐποίησε κατ'
ἀπομίμησιν ἄλλου λατινικοῦ στίχου τοῦ καρδι-
ναλίου Πολιναῖκ, ἀλλ' ὅπως ὅποτε οἱ πάντες
ἐπεκρότησαν αὐτὸν ὡς λίαν πρωτότυπον καὶ
ἐκφραστικώτατον. Ὁ Φραγκλῖνος μόνος τὸν
ἐπέκρινε. Ἡ ἀύστηρά αὐτοῦ λογικὴ δὲν ἠνεί-
χετο οὐδὲν ἀπαῖδον πρὸς αὐτήν, οὔτε τοὺς ἐ-
παίνους αὐτοῦ τοὺς ὁποίους τῷ ἀπήθυσεν.
Πρὶν ἢ ἀποδεχθῆ ἀνέτεμνεν αὐτοὺς μετὰ τῆς
συνήθους αὐτῷ λεπτολογίας. Τὸν λατινικὸν
στίχον τοῦ Turgot ὁ ποιητὴς Félix Nogaret
ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν,
μεταφράσας δ' αὐτὸν οὕτω.

Il ôte au ciel la foudre et le sceptre au tyrans,
ἀπέστειλεν ἀμέσως εἰς τὸν Φραγκλῖνον τὴν
μετάφρασιν μετὰ τριῶν σελίδων ἐγκωμιαστι-
κῶν σχολίων. Εἰς ταῦτα ἔλαβε παρὰ τοῦ
Φραγκλῖνου τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

»Κύριε,

»Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἧ ἀφοῦ με

(*) Κο υ ν ο ὄ κ λ α, διάφορα εἶδη Κιστοῦ κατὰ Θεό-
φραστον.

κατκλύζετε μὲ χεῖμαρρον ὄλον φιλοφρονη-
μάτων ἐμποιοῦντων μοι ὀδυνηρὰν αἰσθησιν,
διότι οὐδαμῶς δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι ἐγε-
νόμην ποτὲ ἄξιος αὐτῶν, ζητεῖτε τὴν γνώμην
μου περὶ τῆς μεταφράσεως λατινικοῦ τινος
στίχου. Δὲν εἶμαι ἀρκούντως κάτοχος τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς λεπτότητος τῆς ἐξαιρέτου
γλώσσης σας, ὥστε νὰ τολμήσω νὰ ἀποφανθῶ
γνώμην περὶ τῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἣτις ἐν-
δέχεται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν στίχον τοῦ-
τον. Ὅρεῖλω μόνον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσο-
χήν σας εἰς δύο ἀνακριθεῖς ὑπαρχούσας ἐν
τῷ πρωτοτύπῳ στίχῳ: Μεθ' ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ
ἠλεκτρισμοῦ πειράματά μου ὁ κεραυνὸς ἐξα-
κολουθεῖ ἔτι καὶ νῦν νὰ πίπτῃ πρὸ τῶν πο-
δῶν μας, ὡς πρὸς δὲ τὸν τύραννον δύναμαι
νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι οἱ ἐργασθέντες ἵνα τοῦ
ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ σκῆπτρον
ἠριθμούμεθα ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον.

«BENIAMIN FRANKLINOS»

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης εἰσέρχεται εἰς μουσεῖον
τι σπανίων πραγμάτων, ἐν ᾧ πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις βλέπει ὑπὸ ὑελίνην θήκην δύο κρανία,
τὸ ἐν μεγάλον καὶ τὸ ἄλλο μικρόν, ἀπαιτείνου-
μενος δὲ πρὸς τὸν ξεναγοῦντα αὐτὸν ἐρωτᾷ:

Ποίων ἀνθρώπων νὰ ἦσαν ἄρα γε αὐτὰ τὰ
δύο κρανία;

—Τὸ μεγαλύτερον, ἀπαντᾷ ὁ ὀδηγὸς του,
εἶνε τοῦ μεγάλου Καρόλου.

—Καὶ τὸ μικρότερον; . . .

—Εἶνε τοῦ ἰδίου, ὅταν ἦτον παιδί!

Πλούσιος κτηματίας προσεκάλεσε ποτὲ τὸν
Λαφονταῖνον εἰς γεῦμα, πεποιθὼς ὅτι ὁ τόσον
χαριεὶς καὶ εὐφυὴς συγγραφεὺς ἠθελε βεβαίως
διασκεδάσει τὴν ὀμηγύριον διὰ τῆς ὀμιλίας του.
Ὁ Λαφονταῖνος ἔφαγε καλῶς, δὲν εἶπε λέξιν,
καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐσηκώθη νὰ ἀναχωρήσῃ
λέγων ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.
Ἄλλ' ὁ οἰκοδεσπότης τῷ παρατηρεῖ ὅτι δὲν
ἦτο καιρὸς ἀκόμη.—«Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη
ὁ Λαφονταῖνος· καὶ διὰ τοῦτο θὰ πιάσω τὸν
μακρύτερον δρόμον διὰ νὰ μεταβῶ ἕως ἐκεῖ.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ πάντα δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ δύναται
καὶ τὰ πάντα νὰ τολμήσῃ.

Μέγα πλεονέκτημα δὲν εἶνε ἡ ζωηρότης τοῦ
πνεύματος, ἀν μὴ συνυπάρχῃ καὶ ἡ εὐβου-
λία. Ἡ τελειότης τοῦ ὀρολογίου δὲν συνίστα-
ται εἰς τὸ νὰ βαίη ταχέως, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ
κινήται κανονικῶς.